

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 37/2016
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца С.М. из Б.П., кога заступа пуномоћник М.Ј., адвокат из Н., против туженог Н.-е. А.Д. Н., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2316/15 од 07.10.2015. године, у седници већа одржаној 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2316/15 од 07.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1980/12 од 23.04.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа отказом уговора о раду број 60/53 од 12.09.2012. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима и да му призна сва права на раду и по основу рада као и да му тужени накнади трошкове парничног поступка. У ставу другом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2316/15 од 07.10.2015. године, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Основног суда у Нишу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се без основа указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да ова повреда одредаба парничног поступка у смислу члана 407. ЗПП, није ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима бравара IV категорије по основу Уговора о раду од 14.03.2002. године са Анексом од 25.02.2011. године. Побижаним решењем туженог број 60/53 од 12.09.2012. године, престао му је радни однос отказом уговора о раду, применом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, због повреде радне обвезе и непоштовања радне дисциплине прописане чланом 6. став 2. и члана 7. тачка 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених Н.– е. АД и члана 20. тачка 4. и 5. уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је дана 31.07.2012. године, док је радио у другој смени, око 21,30 часова, испред хале генералног ремонта демонтирао вентил – спојницу која служи за прикључно возило, са возила у власништву Војске Србије; што је истог дана око 21,00 час самовољно напустио радно место без одобрења непосредног руководиоца, тако што је са свог радног места отишао испред хале генералног ремонта, где је било паркирано предметно возило, а које чињенице је тужени утврдио увидом у запис са видео надзора. Тужилац је претходно писмено упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду и остављен му је рок од најмање пет радних дана за достављање изјашњења. Затражено је и достављено мишљење синдиката.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду тужиоца.

Тужилац је описаним радњама својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 6. став 2., члана 7. тачка 21. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослени туженог, као и члана 20. тачка 4. и 5. уговора о раду. На овај начин настао је основ за отказ уговора о раду у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, с обзиром да је квалификација радне обавезе утврђена наведеним актима, а описано понашање тужиоца, који је својом кривицом учинио наведену повреду радне обавезе представља оправдан разлог због кога послодавац може да му откаже уговор о раду у смислу наведене законске одредбе.

У ревизији се понављају жалбени разлози којима се оспорава утврђено чињенично стање, а због чега се у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. ЗПП, будући да се образлагањем ревизијске одлуке не би постигло ново тумачње права нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**